

Ἡ Μέρση ἀφῆκεν, ὡς εἶχε, τὸ παρα-
θυρόφυλλον ἡμίκληιστον καὶ ἤκουε.

Τρίτη βολή, ἔτι ἐγγυτέρω, ἐβρόντησεν.

Ἡ Χάρις, περίτρομος, ἐπλησίασε πρὸς
τὸ παράθυρον.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Εἶνε τὰ σημεῖα τῶν προσεγγιζού-
σων προφυλακῶν, ἀπήντησεν ἡρέμα ἡ νο-
σοκόμος.

— Μήπως ὑπάρχει κίνδυνος; ... μήπως
ἐπέρχονται οἱ Πρῶσοι;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπήντησεν
ὁ ἱατρός Σουρβίλ, ὅστις, ἀνυψώσας τὸ
θυροπαραπέτασμα ἐπροχώρησεν ἐντὸς τοῦ
δωματίου.

— Οἱ Πρῶσοι ἔρχονται καθ' ἡμῶν,
εἶπεν, οἱ δὲ πρόσκοποι τῶν δὲν θ' ἀπέ-
χωσι πολὺ ἐντεῦθεν.

Ἡ Χάρις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἡ-
τις εὐρίσκετο πλησίον τῆς, τρέμουσα καθ'
ὅλον τὸ σῶμά της.

Ἡ Μέρση ἔτρεξεν ἔμπροσθεν τοῦ ἱα-
τροῦ.

— Θὰ ὑπερασπίσωμεν τὰς θέσεις μας;
τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ ἱατρός Σουρβίλ ἐταπεινώσας τὴν κε-
φαλὴν μὲ ὕψος δυσοίωνον.

— Ἀδύνατον, ἐψιθύρισε, δὲν ἔχομεν
δυνάμεις... Εἴμεθα εἰς πρὸς δέκα.

Ὁ ὀξύς ἤχος τῶν Γαλλικῶν σαλπίγ-
γων ἠκούσθη τότε.

— Σημαίνουν τὴν ὑποχώρησιν, ἐπεῖ-
πεν ὁ ἱατρός. Ὁ λοχαγὸς δὲν εἶνε ἐκ
τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες σκέπον-
ται δις διὰ πρᾶγμα, ὅπερ ὀφείλουν νὰ
πραξοῦν ἀμέσως. Τώρα ἂς λάβωμεν φρον-
τίδα περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Πρέπει ἐντὸς
πέντε λεπτῶν νὰ ἤμεθα ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

Ἀντήχησεν ὁ βρόμος πρώτης συμ-
ποροτήσεως.

Ἡ Γερμανικὴ ἔμπροσθοφυλακὴ εἶχε
προσβάλει τὴν Γαλλικὴν.

Ἡ Χάρις ἐδράξατο πτήσσουσα τοῦ
βραχίονος τοῦ ἱατροῦ.

— Παραλάβετε με μαζί σας! ... ἀνέ-
κραξεν. Ἀχ! κύριε, ὑπέφερα τόσα ἀπὸ
τοὺς Πρῶσους! ... Μὴ με ἐγκαταλείπητε
τόρα ὅτε φθάνουν.

Ὁ χειρουργὸς ἀνταπεκρίθη ἀμέσως πρὸς
τὸ ὕψος τῆς κρυσίμου στιγμῆς.

Θεῖς τὴν χεῖρα τῆς ὥραιας Ἀγγλίδος
ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ:

— Ἡ καρδιά ἐνὸς Γάλλου, εἶπε, πάλ-
λει ὑπὸ τὴν χεῖρά σας! Ἡ ἀφοσίωσις
ἐνὸς Γάλλου σὰς προστατεύει.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἐκκλινεν ἐπὶ
τοῦ ὤμου τοῦ.

Ὁ Σουρβίλ ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν,
ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο γυ-
ναῖκες, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ
μέρος ἐνθα ἵστατο ἡ Μέρση, ὡς ἵνα τῇ
υπομνήσῃ ὅτι εἶχε καὶ δεύτερον διαθέ-
σιμον ὦμον, ὅπως τὸν θέσῃ εἰς τὴν διά-
θεσίν της. Ἦτο καὶ ἐκείνη θελκτικω-
τάτη.

Ἐλησμόνει ὅτι τὸ δωμάτιον εὐρίσκετο
βεβυθισμένον εἰς πλήρη σκοτίαν καὶ ὅτι
τὸ θωπευτικὸν πρὸς τὴν Μέρσην βλέμμα
του ἀπώλετο μάτην.

Ἄλλως τε ἐκείνη σχεδὸν οὐδὲ προ-
σεῖχεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀλλ' ἐσκέπετο
τοὺς δυστυχεῖς τραυματίας, οἵτινες ἡγ-
νῶν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἀνεκάλεσεν ὅθεν ἡρέμα τὸν ἱατρὸν
εἰς συναίσθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐ-
παγγέλματός του.

— Τί θὰ κάμωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ
τραυματίας; ἠρώτησεν.

Ὁ Σουρβίλ ὕψωσε τὸν ὦμόν του... ἐ-
κείνον ὅστις ἔμενεν ἐλεύθερος.

— Τοὺς εἰς καλλιτέραν κατάστασιν
εὐρισκομένους δυνάμεθα νὰ παραλάβωμεν,
εἶπεν, ἀλλὰ τοὺς λοιποὺς δυστυχῶς πρέ-
πει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν. Ἀτομικῶς ὑμεῖς
μὴ φοβήσθε τίποτε, ἀγαπητὴ κυρία.
Ἐχει πάντοτε δι' ὑμᾶς θέσιν εἰς τὴν
σκευοφόρον ἄμαξαν.

— Καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης; ἠρώτησεν ἡ
Χάρις διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς.

Ὁ προστάτης βραχίων τοῦ ἱατροῦ πε-
ριέβαλε τὴν λεπτοφυᾶ ὀσφύν της καὶ ἀ-
πήντησε δι' ἐκφραστικῆς θλίψεως αὐτῆς.

— Πρέπει πράγματι νὰ φροντίσῃτε περὶ
τῆς νέας ταύτης κυρίας, εἶπεν ἡ Μέρση,
ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἡ θέσις μου εἶνε μετὰ
τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἀφίνετε ὀπίσω.

Ἡ Χάρις ἤκουε μετὰ τρόμου.

— Σκεφθῆτε τί ριψοκινδυνεύετε, εἶπε,
μένουσα ἐνταῦθα.

Ἡ Μέρση τῇ ἔδειξε τὸ σημεῖον, ὅπερ
ἔφερεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Μὴ ἔχετε οὐδένα φόβον δι' ἐμὲ, ἀ-
πήντησεν, ὁ ἐρυθροὺς σταυρὸς θὰ μὲ προ-
στατεύσῃ.

Κρότος τυμπάνων εἰδοποίησε τὸν πε-
ριποιητικὸν ἱατρὸν ὅτι ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ
τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φορητοῦ
νοσοκομείου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβο-
λῆς.

Ὡδήγησε τὴν Χάριτα εἰς τινὰ ἔδραν
καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ τὰς δύο
χεῖρας τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, τὴν φορὰν
ταύτην, ὅπως τῇ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ
βραχεῖαν ἀπουσίαν.

— Περιμένετε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω νὰ
σὰς παραλάβω, εἶπε. Μὴ φοβήσθε τίποτε,
θελκτικῇ μου φίλῃ, ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ
Σουρβίλ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ὅτι εἶνε
ὅλως ἀφωσιωμένος ὑμῖν!

Ἐλησμόνησεν ἅπαξ ἔτι τὴν σκοτίαν καὶ
διηύθυνε νέον τρυφερόν βλέμμα ἀφῶνου
ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν θελκτικὴν τοῦ φί-
λην.

— Μετ' ὀλίγον! ἀνέκραξεν.

Ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε.

Μόλις εἶχεν ὀπισθὲν τοῦ καταπέσει τὸ
παχὺ τοῦ θυροπαραπετάσματος ὕψασμα,
τρομερὰ συμπτωσοκρότησις ἀντήχησεν, ἥν
ἀμέσως ἐπηκολούθησε κανονοβολισμός.

Εἰς μύδρος ἐξεράγη εἰς τὸ μέσον ἀκρι-
βῶς τοῦ μικροῦ κήπου τῆς καλύβης εἰς
ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πα-
ραθύρου.

Ἡ Χάρις ἔπεσε γονυπετῆς καὶ κατὰ-
τρομος ὅλην.

Ἡ Μέρση τὸυνκντίον, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ
στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος,
ἔβη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἡ σελήνη ὑψώθη, εἶπεν, ὥστε οἱ
Πρῶσοι δύνανται τώρα νὰ κανονοβολή-
σωσι τὸ χωρίον.

Ἡ Χάρις ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς ζητοῦσα
βοήθειαν.

— Φυγαδεύσατέ με! ἀνέκραξε. Θὰ μεί-
νωμεν ἐδῶ διὰ νὰ φονευθῶμεν;...

Ἄλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ διεκόπη,
βλέπουσα τὴν νοσοκόμον ἱσταμένην ἀκί-
νητον παρὰ τὸ παράθυρον, ἐνῶ εἰς τὸ φῶς
τῆς σελήνης διεγράφετο τὸ σχῆμα τοῦ
σώματός της.

— Εἴθε λοιπὸν ἀπὸ σίδηρον; ἔκραξε.
Τίποτε δὲν σὰς τρομάζει;

Ἡ Μέρση ὑπεμειδίασε θλιβερώς.

— Διὰ τί θὰ ἐφοβούμην τὸν θάνατον;
ἀπήντησε. Καὶ ποῖος λόγος μὲ κρατεῖ εἰς
τὴν ζωὴν;

Βολὴ τηλεβόλου διέσεισεν ἐκ δευτέρου
τὴν καλύβην, συγχρόνως δ' ἐξεράγη καὶ
δεύτερος μύδρος εἰς τὴν αὐλὴν πρὸς τὴν
ἐτέραν ἄκραν τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐξάλλος ἐκ τοῦ κρότου τῆς ἐκρήξεως,
ἀλλόφρων ἐκ τρόμου, καθ' ὅσον ὁ κίνδυνος
ἐφαίνετο ἐγγύτερον ἀπειλῶν τὴν ἀθλίαν
τῆς καλύβης οἰκοδομήν, ἡ Χάρις συνέ-
πλεξε τὰς χεῖράς της περὶ τοὺς πόδας τῆς
νοσοκόμου, λησμονοῦσα ὅτι αὐτῆς ταύ-
της τῆς γυναικὸς πρὸ πέντε λεπτῶν δὲν
ἤθελεν οὔτε τὴν χεῖρα νὰ ἐγγίσῃ.

— Ποῦ δύναται τις νὰ τεθῇ ἐν περισ-
σοτέρᾳ ἀσφαλείᾳ; ἀνέκραξε, ποῦ νὰ κρυβῶ;

— Πῶς θέλετε νὰ σὰς εἴπω ποῦ θὰ
πέσῃ ὁ προσεχὴς μύδρος; ἀπήντησεν ἡσύ-
χως ἡ Μέρση.

Ἡ γενναία στάσις τῆς γυναικὸς ταύ-
της ἔλεγέ τις ὅτι ἐδιπλασίαζε τὸν τρόμον
τῆς συντροφῆς της.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον
καὶ Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν» τοῦ σεβαστοῦ ἐκδό-
του κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὁμολογουμένως εἶνε τὸ
κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, διότι ἐν αὐτῷ εὐρίσκει
τις περὶ τὰς δέκα ὥραιας διατριβὰς τοῦ ἐκδότου κ.
Ἀσωπίου, καὶ πολλὰς ἄλλας σπουδαιότητας τῶν ἐν
τοῖς γράμμασι διακρινόμενων. Ἐκ τοῦ Ἡμερολο-
γίου τῶν Κυριῶν, ἀποσπᾶμεν τὸ κατωτέρω κατα-
χωριζόμενον ἀρχαίας υποθέσεως διήγημα κατὰ γλα-
φυρὰν μετὰφρασιν τῆς εὐπαιδευτοῦ κ. Α.Γ. Πρινάρη,
ὡς δείγμα τῆς φιλοκάλου μερίμνης καὶ καλαισθησίας
τῶν ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ καταχωριζομένων
ἔργων.

Σ. τ. Δ.

ΙΟΥΔΙΟΥ ΔΕΜΕΤΡ

ΕΛΛΗΝ

Ἀρχαίας υποθέσεως διήγημα.

Ἦτο πολὺ ὠχρὰ καὶ λίαν ἀδύνατος ὡς
εὐθραυστος κάλαμος, μολονότι δεκαπεν-
ταετίς, ἡ μικρὰ Ἑλληνογατὴρ τοῦ στρα-
τηγοῦ Θεμιστοκλέους. Ἄλλ' οἱ μεγάλοι
αὐτῆς διακυεῖς ὀφθαλμοὶ ἀντηνᾶκλων γεν-
ναιοφροσύνης, ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ παιδικοῦ
μετώπου της ἄλλως ἐμφαινόμενῃ, καὶ
διάπυρον ψυχὴν, ἥτις ἐνεφώλευεν εἰς τὰ
ἄβρᾶ αὐτῆς στέρνα.